

skaffe Kompensation udefra, saa staar der selvfølgelig endnu den Udvej tilbage, at søge at indrette selve Toldlovsreformen saaledes, at Indtægtsnedgangen reduceres saa meget, at man kommer til et Tal, som det kunde anses for forsvarligt at lade forblive udækket. Over for de stærkt modstridende Opfattelser, der hidtil have været gældende i de to Ting, har det maattet sige sig selv, at der maatte ske en indgaaende Forhandling mellem Tingene om alle Enkeltheder, inden man kunde haabe endelig at naa til en Forstaaelse. Hvis det skulde vise sig nødvendigt, saafremt man inden for en nogenlunde overskuelig Fremtid skal føre Sagen igennem, saa at den ikke atter efter at have hvilet i 30 Aar skal blive liggende igen en Række Aar, at nøjes med en mindre Nedgang, end Folketinget har forudsat, maa man søge at bringe nogle Afgiftsposter op og bringe Nedsættelser paa andre Afgifter saa langt ned, at man omsider finder det Balancepunkt, hvor man kunde mødes. Det er klart, at hvis man gaar den Vej, maa man renoncere paa adskillige Nedsættelser, som man havde haabet at opnaa. Men der er ikke Tvivl om, at selv med en væsentlig mindre Nedgang end de 5—6—7 Millioner Kroner, som ere bragte paa Bane, kunde man faa en Toldreform, som kunde være meget værdifuld, selv om man ikke fik alt, hvad man havde ønsket eller tilsigtet. Det har da for os bestandig maattet staa saaledes, at nogen bestemt Stilling til hele denne Kreds af Spørgsmaal, som her melde sig, er det umuligt for Folketinget at tage, og er der heller ingen Anledning for Folketinget til at tage, før vi gennem Forhandling med det andet Ting komme paa det rene med, hvad det endelige finansielle Resultat kan blive. Nogen anden Stilling end denne, der hidtil har været taget, vilde der heller ikke i Aar have været Grund for Folketinget til at tage, hvis ikke Lands-tinget for sit Vedkommende i Februar havde stillet sig paa et nyt Standpunkt over for Folketinget. Efter at samtlige fire Love vare komne til Folketinget lige før Jul, vare de, som bekendt, til Forhandling her i Tinget i Januar. De to direkte Skattelove bleve hurtig sendte op til Lands-tinget, men efter at have modtaget dem afgav det paagældende Landstingsudvalg en Indstilling til Tinget om at beslutte, at man skulde lade de to direkte Skattelove blive liggende og ikke røre ved dem, forinden man fik Besked om, hvorledes Folketinget vilde forholde sig til de to indirekte

Skattelove. Nu skal jeg ikke opholde mig ved, at dette Krav i og for sig er noget paafaldende. Fra vor Side ville vi her se bort fra alt, hvad der kunde kaldes Etikettehensyn, fordi Spørgsmaalet om de to direkte Skatteloves Gennemførelse ligger Folketinget saa stærkt paa Sinde, at vi ikke ville paadrage os den ringeste Skyld for noget, der kunde afgive selv det sletteste Paaskud for, at disse Love skulde blive standsede. Da man altsaa har stillet os over for dette Valg, have vi fundet det nødvendigt at give det, som man har fordret: klar Besked. Jeg siger, at uden denne Fordring havde der ikke været Anledning til at tage anden Stilling her i Tinget end den hidtidige. At der er forskellige Opfattelser her i Tinget om Brændevinsskattens Ønskelighed og Hensigtsmæssighed, er noget, vi alle vide; det er der ikke blot inden for Tinget, men ogsaa inden for Partiernes, men de, der ønske at faa Brændevinsskatten forhøjet, eller dog ikke have noget derimod, have ikke haft Grund til at beklage, at Loven ikke hidtil er bleven forkastet; og de, der ere imod en Forhøjelse, have ogsaa kunnet slaa sig til Taals med den Fremgangsmaade, der hidtil har været fulgt. Vi have fulgt det, som nu en Gang er blevet den sædvanlige Praksis med Hensyn til Lovforslag, som man ikke ønskede at give sin Tilslutning, naar man da ikke har særlig Grund til at udtrykke dette krast. Man udtaler ved Behandlingen sine Betænkeligheder og Indvendinger, man sender derpaa Forslaget i Udvalg og lader det ligge der. Dette er den hensynsfulde Form, som vi nu en Gang her benytte. Og vi havde ikke haft Grund til at fravige denne Form, hvis man ikke var kommen og havde udtrykkelig forlangt, at vi skulde slaa Lovforslaget paa Planeten, hvis vi ikke vilde vedtage det. Stillet over for dette Valg, vælge vi det første. For dem, der virkelig kende Stemningen her i Tinget, har der ikke kunnet være Tvivl om, hvorledes Stillingen vilde blive. Det turde være et meget svagt Udtryk, naar jeg siger, at der visselig aldrig fra dette Tings Side har været røbet Begejstring for at gaa til en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Saa langt jeg erindrer tilbage i Politik, hvor har det ikke været et stadigt Stikord for Folketingets Angribere, at „den fattige Mands Snaps“ var hellig for Folketinget, noget, som der ikke kunde være Tale om at røre ved. Hvorledes man nu skulde kunne have faaet den Opfattelse, at der pludselig her i Tinget skulde være sket en Svingning over til et helt